

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobkyně: **T. M. L. N., nar., st. přísl.**
bytem
zastoupena advokátem Mgr. Radimem Strnadem,
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 2. 2019, č. j. CPR-40371-2/ČJ-2018-930310-
V243,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 21. 2. 2019 (doručenou soudu téhož dne) domáhá zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 8. 2. 2019, č. j. CPR-40371-2/ČJ-2018-930310- V243 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství

policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 10. 8. 2018, č. j. KRPB-139350-52/ČJ-2018-060026-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 uloženo správní vyhoštění podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a byla stanovena doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stanovena doba k vycestování z území České republiky v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí či po odpadnutí důvodů bránících výkonu rozhodnutí ve smyslu ust. § 119, ust. § 119a nebo ust. § 179 nebo ust. § 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nebo z důvodu podle ust. § 32 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Na žalobkyni se nevztahují důvody znemožňující vycestování. Důvodem pro uložení správního vyhoštění byla skutečnost, že v období od 17. 6. 2018 do 18. 6. 2018 pobývala na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaná přezkoumala prvostupňové rozhodnutí a konstatovala, že bylo prokázáno, že žalobkyně na území České republiky pobývala v období od 17. 6. 2018 do 18. 6. 2018 bez víza, ačkoliv k tomu nebyla oprávněna, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Ze spisového materiálu vyplynulo, že po pravomocně ukončeném řízení ve věci žádosti o povolení k přechodnému pobytu dne 27. 3. 2018 byl žalobkyni udělen výjezdní příkaz s platností od 17. 4. 2018 do 16. 5. 2018. Žalobkyně ve stanoveném období nevycestovala, proto jí byla uložena povinnost opustit území České republiky podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců a byl jí udělen výjezdní příkaz s platností od 17. 5. 2018 do 16. 6. 2018. Žalobkyně nevycestovala, proto se neoprávněným pobytem na území České republiky bez víza dopustila porušení povinnosti stanovené ust. § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, podle kterého je cizinec povinen pobývat na území České republiky jen s platným cestovním dokladem nebo vízem, pokud tento zákon nestanoví jinak. Dle žalované je taktéž délka zákazu vstupu na území členských států Evropské unie na 1 rok přiměřené opatření. Žalovaná stejně jako správní orgán prvního stupně neshledala v případě vyhoštění žalobkyně nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. K závěru žalovaná konstatovala, že s ohledem na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ČR je vycestování žalobkyně možné z důvodu nenaplnění podmínek podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců.
3. Žalobkyně žalobou namítá, že napadeným rozhodnutím byla dotčena na svých právech, neboť ve správním řízení nebyl zjištěn stav věci, o němž by nebyly důvodné pochybnosti. Správní orgány konstatovaly, že se na žalobkyni nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců, což učinily bez dalšího vlastního zkoumání a jen převzaly závěry uvedené v závazném stanovisku Ministerstva vnitra. Podle žalobkyně není takový postup vůči závaznosti závazného stanoviska pro rozhodování o správním vyhoštění v souladu s § 149 odst. 1 správního řádu ani s § 120a zákona o pobytu cizinců. Ust. § 149 odst. 1 správního řádu upravuje pouze formu závazného stanoviska a nikoliv jeho obsah, vlastní závaznost takového stanoviska pro správní orgán musí vyplývat až ze zvláštního zákona (konkrétního ustanovení zvláštního zákona), jímž současně podmiňuje vydání rozhodnutí předchozím závazným stanoviskem. Z ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců závaznost závazného stanoviska pro prvostupňové

rozhodnutí správního orgánu neplyne, neboť je zde uvedena pouze podmínka, že správní orgán je povinen si vyžádat závazné stanovisko od Ministerstva vnitra, nikoliv však, že by závazné stanovisko bylo bez dalšího závazným pro vlastní rozhodnutí správního orgánu. Z výše uvedeného dle žalobkyně vyplývá, že postup správního orgánu prvního stupně nebyl v souladu s § 149 odst. 1 správního řádu ani s § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a postup, kdy správní orgán vychází výlučně ze závazného stanoviska, je postupem v rozporu s ust. § 3 správního řádu a je tedy nepřezkoumatelným. Pokud žalovaná následně takový postup potvrdila napadeným rozhodnutím, znemožnila tak přezkum prvostupňového rozhodnutí v plném rozsahu v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu.

4. Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhl, aby krajský soud zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňového rozhodnutí a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.
5. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě poukázala na odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů, neboť má za to, že v rámci správního řízení bylo zcela dostačujícím způsobem vypořádáno vše, co vyšlo v řízení najevo i s tím, co uvedla žalobkyně. Vzhledem k tomu, že žalovaná ve svém postupu neshledala pochybení, navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

6. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s. ř. s.“, ve spojení s ust. § 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
7. V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
8. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
9. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.
10. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 18. 6. 2018 se žalobkyně dostavila ke správnímu orgánu prvního stupně s žádostí o řešení své pobytové situace na území. V pase žalobkyně se nenacházelo žádné platné vízum, pouze výjezdní příkaz platný od 17. 5. 2018 do 16. 6. 2018.
11. Jediná námitka žalobkyně je, že správní orgány převzaly do svých rozhodnutí závěry závazného stanoviska Ministerstva vnitra ev. č. ZS44085 ze dne 20. 9. 2018 (dále jen „předmětné závazné stanovisko“) a neprovedly vlastní zkoumání ohledně možného

vycestování žalobkyně do Vietnamu, resp. existence důvodů znemožňujících takové vycestování žalobkyně (§ 179 zákona o pobytu cizinců). V této souvislosti žalobkyně popřela, že by vyžádané stanovisko bylo bez dalšího závazným pro vlastní rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud posoudil tuto námitku jako nedůvodnou.

12. Správní orgány postupovaly podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle kterého je Policie ČR povinna v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 zákona o pobytu cizinců si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179 ZPC). Citované ustanovení správní orgán prvního stupně v dané věci plně aplikoval a vyžádal si předmětné závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobkyně do Vietnamu, jež je součástí předloženého správního spisu. Z předmětného závazného stanoviska vyplývá, že správní orgán prvního stupně v procesu jeho pořizování hodnotil, zda v případě žalobkyně existuje důvod pro shledání nemožnosti jejího vycestování ve smyslu § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“) vycházelo z výpovědi žalobkyně ze dne 26. 6. 2018 a dále z informací, které správní orgán shromáždil

v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Seznámil se s informací ministerstva „OAMP MV ČR – – *Bezpečnostní a politická situace v zemi*“ ze dne 24. 8. 2018, vypracovanou v souladu s Pokyny EU pro zpracování informací o zemích původu a Zprávou Podpůrného evropského azylového úřadu (EASO) k metodice informací o zemích původu, jež je součástí spisového materiálu.

13. Po posouzení výše citovaných podkladů závazného stanoviska a rovněž po posouzení výpovědi žalobkyně v rámci řízení o správním vyhoštění, v níž uvedla, že vycestování či návratu do jí nebrání žádné překážky, nebude tam ničím ohrožena, a tak ministerstvo, pořizující závazné stanovisko, nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žalobkyni hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. V procesu vydání závazného stanoviska se ministerstvo rovněž zabývalo otázkou, zda žalobkyni hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Po zhodnocení výpovědi žalobkyně o okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, dále posouzení jejich hlavních motivů k odchodu z vlasti a rovněž posouzení výše citovaných aktuálních informačních pramenů, nedospělo ministerstvo k závěru, že by žalobkyni v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Posuzována byla rovněž otázka, zda žalobkyni v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Z výše citovaných informačních zdrojů je ministerstvu známo, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá ozbrojený konflikt takového charakteru a intenzity, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyni za vážnou újmu ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo dále hodnotilo soukromou vazbu žalobkyně na jejího přítele a rodiče žijící na území České republiky, a také to, zda v tomto lze shledat relevantní důvod pro nemožnost vycestování žalobkyně ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Samotná existence vztahu vyhošťované osoby k cizinci legálně pobývajícimu na území České republiky, stejně jako případné sdílení společné domácnosti, automaticky neznamená shledání nemožnosti vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Z ustálené judikatury ESLP plyne, že by se muselo jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní

vztah, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny, současně s nemožností zpětné integrace v zemi původu cizince, bylo možno zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu vyhošťované osoby. Jen tedy v takovém případě, kdy by odloučení těchto osob představovalo natolik vážný zásah do jejich vztahů, by představovalo vycestování takové osoby rozpor s mezinárodními závazky České republiky, zejména pak s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. O takovou situaci však v posuzované věci nejde.

14. Ve smyslu § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy. Za vážnou újmu se podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců považuje uložení či vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu nebo rozpornost vycestování cizince s mezinárodními závazky České republiky. Důvody uvedené v § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a znemožňující vycestování žalobkyně však v dané věci nebyly prokázány, jak plyne z předmětného závazného stanoviska. Zkoumáním nejen osobní situace žalobkyně, ale i politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu dospělo OAMP k závěru, že u žalobkyně není dán žádný z důvodů znemožňujících jejího vycestování do země státního občanství a jeho vycestování je tak možné (§ 179 zákona o pobytu cizinců).
15. Podle názoru krajského soudu bylo v dané věci vydáno předmětné závazné stanovisko, jež hodnotilo nejen osobní situaci žalobkyně, ale také politickou a bezpečnostní situaci ve Vietnamu, včetně stavu dodržování lidských práv, a to vyčerpávajícím způsobem. Ke zjišťování těchto okolností (ohledně politické a bezpečnostní situace v cizí zemi, včetně dodržování lidských práv) je příslušnými instrumenty nadáno pouze Ministerstvo vnitra ČR. Proto také s odkazem na ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců je policie povinna v rámci rozhodování o správním vyhoštění si vyžádat závazné stanovisko ministerstva k otázce možnosti vycestování cizince (ust. § 179 zákona o pobytu cizinců). To také policie jakožto správní orgán prvního stupně v této věci učinila. Není tak důvodu, jak to činí žalobkyně, zpochybňovat postup správního orgánu prvního stupně či žalované v posuzované věci. V souladu s dikcí posledně citovaného ustanovení je policie povinna si vyžádat „závazné“ stanovisko ministerstva a jako závazné je povinna toto stanovisko i respektovat. Krajský soud proto poukazuje na nepravdivost dedukce žalobkyně o tom, že ačkoliv je správní orgán prvního stupně sice povinen si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, z ust. § 120a zákona o pobytu cizinců neplyne, že by toto stanovisko bylo pro správní orgán prvního stupně bez dalšího závazným.
16. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány. Právní úprava obsažená v § 149 správního řádu má na mysli takové podkladové akty, které jsou „závazné“ pro navazující akty „podmíněné“. Z dikce, že jde o akty, které nejsou „samostatnými rozhodnutími“, se nesporně podává pouze to, že jde o akty, které nejsou způsobitelné obstat samy o sobě, tedy jejich účel a poslání spočívá v tom, že slouží jako podklad, a to v daných souvislostech jako „podmiňující“ podklad pro vždy typově určité návazné rozhodnutí. Jde-li o závazné stanovisko podřaditelné beze zbytku pod § 149 správního řádu, pak

takové závazné stanovisko nelze samostatně napadnout odvoláním. Přezkoumat je v odvolacím řízení možné jen v rámci odvolacího řízení vedeného o odvolání proti rozhodnutí podmíněnému, resp. finalizujícímu.

17. Dále z ust. § 149 odst. 1 správního řádu plyne, že obsah závazného stanoviska je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Ze slovních spojení obsažených v tomto ustanovení „závazné stanovisko“ a „obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí“ lze jednoznačně dovodit závaznost obsahu stanoviska pořízeného ministerstvem. Závaznost takového stanoviska je dále potvrzena v ust. § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož je policie povinna si takové závazné stanovisko od ministerstva vyžádat. O závaznosti obsahu takto vyžádaného stanoviska v dané věci tak nemůže být mezi účastníky řízení sporu. Pokud pak nebyly další okolnosti nad rámec závazného stanoviska šetřeny správním orgánem prvního stupně, jak tvrdila žalobkyně v žalobě, a bylo-li současně vycházeno z předmětného závazného stanoviska, pak na tomto postupu nelze shledat nezákonnost, neboť jak již bylo výše uvedeno, vydané předmětné závazné stanovisko bylo podáno vyčerpávajícím způsobem i se zhodnocením veškerých rozhodných skutečností. Žalobkyně přitom ani jakkoliv nekonkretizovala, co mělo být předmětem dalšího zkoumání správním orgánem prvního stupně či žalované, anebo jaké rozhodné okolnosti případně nebyly vyhodnoceny v předmětném závazném stanovisku. Měla-li žalobkyně nějaké konkrétní důvody znemožňující její vycestování z území České republiky na mysl, mohla je upřesnit. To však neučinila ve správním ani soudním řízení. Nutno zdůraznit, že proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně blanketní odvolání, které ani ve stanovené lhůtě nedoplnila. Správní orgány se přitom zabývaly i případnou nepřiměřeností zásahu (rozhodnutí o správním vyhoštění) do soukromého nebo rodinného života žalobkyně (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců) a přiměřenosti vydaného rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Pochybení či nepřiměřenost rozhodnutí však s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti a platné právní předpisy nezjistily. V dané věci bylo vyžádáno závazné stanovisko ministerstva (§ 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců), v souladu s právními předpisy bylo zohledněno, a další – případně sporné okolnosti, ve věci nebyly zjištěny. Napadené rozhodnutí žalované tvoří s prvostupňovým správním rozhodnutím jednotný celek a rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná.
18. Oba správní orgány se s překážkami vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců dostatečně zabývaly a v souladu se zákonem vypořádaly. Řádně aplikovaly § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, podle něhož byl správní orgán prvního stupně povinen vyžádat si závazné stanovisko ministerstva o tom, zda vycestování žalobce je možné ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Mimo výše uvedené je z obsahu správního spisu zřejmé, že žalobkyně v průběhu celého správního řízení obsah předmětného závazného stanoviska jakkoliv nenapadla a ani neuvedla nové skutečnosti, které by případně vedly k vyžádání si nového závazného stanoviska za účelem posouzení existence důvodů znemožňujících jejího vycestování ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců. Správním orgánem prvního stupně byl skutkový stav v dané věci spolehlivě zjištěn, opatřil si potřebné podklady a zjistil všechny rozhodné okolnosti (postupoval ve smyslu § 3 a § 50 správního řádu). Stejně tak lze považovat za správný postup žalované, která tyto závěry převzala.
19. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

20. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. dubna 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně